

- 3) Moet artikel 6 van richtlijn 77/249/EEG ⁽¹⁾ van de Raad van 22 maart 1977 tot vergemakkelijking van de daadwerkelijke uitoefening door advocaten van het vrij verrichten van diensten, dat bepaalt dat „[e]lke lidstaat [...] advocaten in loondienst die door een arbeidsovereenkomst aan een overheids- of een particuliere onderneming zijn verbonden, [kan] uitsluiten van de uitoefening van de werkzaamheden betreffende de vertegenwoordiging en de verdediging in rechte van deze onderneming, voor zover de in deze staat gevestigde advocaten niet gemachtigd zijn deze werkzaamheden uit te oefenen” aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling zoals die van de artikelen 1 en 2 van Legge nr. 339 van 25 november 2003, die opnieuw de regel invoert dat werknemers in de publieke sector die deeltijds werken, het beroep van advocaat niet mogen uitoefenen en die deze werknemers die reeds zijn toegelaten om het beroep van advocaat uit te oefenen, verbiedt om dit te doen, door te bepalen dat die advocaten door de bevoegde raad van de orde van advocaten van de balie worden geschrapt, behoudens wanneer de werknemer kiest voor beëindiging van het dienstverband, wanneer die nationale regeling ook geldt voor advocaten in loondienst die uit hoofde van de vrije dienstverlening het beroep van advocaat uitoefenen?
- 4) Moet artikel 8 van richtlijn 98/5/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 1998 ter vergemakkelijking van de permanente uitoefening van het beroep van advocaat in een andere lidstaat dan die waar de beroepskwalificatie is verworven, dat bepaalt dat „[d]e in de lidstaat van ontvangst onder zijn oorspronkelijke beroepstitel ingeschreven advocaat [...] zijn beroep in loondienst bij een andere advocaat, bij een samenwerkingsverband van advocaten of een advocatenkantoor of bij een publiek- of privaatrechtelijke onderneming [mag] uitoefenen, voor zover de lidstaat van ontvangst zulks voor de onder de beroepstitel van die lidstaat ingeschreven advocaten toestaat” aldus worden uitgelegd dat het niet geldt voor advocaten die deeltijds in de publieke sector werken?
- 5) Verzetten de algemene beginselen van gemeenschapsrecht van bescherming van gewettigd vertrouwen en verworven rechten zich tegen een nationale regeling zoals die van de artikelen 1 en 2 van Legge nr. 339 van 25 november 2003, die opnieuw de regel invoert dat werknemers in de publieke sector die deeltijds werken, het beroep van advocaat niet mogen uitoefenen en die ook geldt voor advocaten die reeds aan de balie waren ingeschreven op de datum van inwerkingtreding van Legge nr. 339 van 2003, die in artikel 2 enkel voorziet in een kort „moratorium” voor het maken van de keuze tussen werken in loondienst en de uitoefening van het beroep van advocaat?

⁽¹⁾ PB L 78, blz. 17.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Tribunale ordinario di Torino (Italië) op 22 juni 2009 — Antonino Accardo e.a./Comune di Torino

(Zaak C-227/09)

(2009/C 205/44)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Tribunale ordinario di Torino

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Antonino Accardo, Viola Acella, Antonio Acuto, Domenico Ambrisi, Paolo Battaglino, Riccardo Bevilacqua, Fabrizio Bolla, Daniela Bottazzi, Roberto Brossa, Luigi Calabro', Roberto Cammardella, Michelangelo Capaldi, Giorgio Castellaro, Davide Cauda, Tatiana Chiampo, Alessia Ciaravino, Alessandro Cicero, Paolo Curtabbi, Paolo Dabbene, Mauro D'Angelo, Giancarlo Destefanis, Mario Di Brita, Bianca Di Capua, Michele Di Chio, Marina Ferrero, Gino Forlani, Giovanni Galvagno, Sonia Genisio, Laura Dora Genovese, Sonia Gili, Maria Gualtieri, Gaetano La Spina, Maurizio Loggia, Giovanni Lucchetta, Sandra Magoga, Manuela Manfredi, Fabrizio Maschio, Sonia Mignone, Daniela Minissale, Domenico Mondello, Veronica Mossa, Plinio Paduano, Barbaro Pallavidino, Monica Palumbo, Michele Paschetto, Frederica, Peinetti, Nadia Pizzimenti, Gianluca Ponzo, Enrico Pozzato, Gaetano Puccio, Danilo Ranzani, Pergiani Riso, Luisa Rossi, Paola Sabia, Renzo Sangiano, Davide Scagno, Paola Settia, Raffaella Sottoriva, Rossana Trancuccio, Fulvia Varotto, Giampiero Zucca, Fabrizio Lacognata, Guido Mandia, Luigi Rigon, Daniele Sgavetti

Verwerende partij: Comune di Torino

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten de artikelen 5, 17 en 18 van richtlijn 93/104/EG ⁽¹⁾ van de Raad van 23 november 1993 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd, aldus worden uitgelegd dat zij rechtstreeks kunnen worden toegepast in de rechtsorde van een lidstaat, ongeacht of deze richtlijn al dan niet formeel in nationaal recht is omgezet dan wel los van nationale bepalingen die de toepasselijkheid ervan beperken tot een aantal beroepscategorieën, in een geding waarin de sociale partners conform die richtlijn zijn opgetreden?
- 2) Moeten de rechters van een lidstaat, ongeacht een dergelijke rechtstreekse werking, een nog niet in nationaal recht omgezette richtlijn dan wel een richtlijn waarvan de toepassing na omzetting in nationaal recht, door nationale bepalingen lijkt te worden uitgesloten, hoe dan ook als maatstaf gebruiken voor de uitlegging van het nationale recht en dus als referentiebasis ter oplossing van eventuele uitleggingsproblemen?

- 3) Is het de rechters van een lidstaat verboden, een gedraging onwettig te verklaren en op grond daarvan schadevergoeding toe te kennen, wanneer die gedraging door de sociale partners lijkt te zijn goedgekeurd en deze goedkeuring in overeenstemming is met het gemeenschapsrecht, zij het in de vorm van een niet in nationaal recht omgezette richtlijn?
- 4) Moet artikel 17, lid 3, van richtlijn 93/104 aldus worden uitgelegd dat deze bepaling het optreden van de sociale partners en de invoering door hen van afwijkende bepalingen inzake wekelijkse rusttijd toestaat op autonome wijze, dat wil zeggen ongeacht artikel 17, lid 2, van deze richtlijn en de daarin genoemde werkzaamheden en beroepen?

(¹) PB L 307, blz. 18.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door Vestre Landsret (Denemarken) op 26 juni 2009 — Skatteministeriet/DSV Road A/S

(Zaak C-234/09)

(2009/C 205/45)

Procestaal: Deens

Verwijzende rechter

Vestre Landsret

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Skatteministeriet

Verwerende partij: DSV Road A/S

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 204, lid 1, sub a, onder verwijzing naar de artikelen 92 en 96 juncto artikel 1 en artikel 4, leden 9 en 10, van verordening (EEG) nr. 2913/92 (¹) van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek aldus worden uitgelegd dat
- a) een douaneschuld ontstaat wanneer een toegelaten afzender abusievelijk een regeling douanevervoer in het NCTS-systeem op gang heeft gebracht voor fysiek onbestaande goederen met als gevolg dat de regeling douanevervoer vervolgens niet regelmatig kan worden afgesloten, dan wel dat
- b) geen douaneschuld ontstaat, aangezien de regeling douanevervoer wordt geacht alleen toepasselijk te zijn op

fysiek bestaande goederen zodat de abusievelijke aanmaak van een doorvoerdocument in het NCTS-systeem voor fysiek onbestaande goederen niet leidt tot oplegging van douanerechten?

- 2) Indien vraag 1, sub a, bevestigend wordt beantwoord, moet het begrip „invoer van goederen” in artikel 4, lid 10, juncto het begrip „goederen” in artikel 204, lid 1, sub a, van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek dan aldus worden uitgelegd dat het begrip zowel fysiek bestaande als onbestaande goederen dekt?

(¹) PB L 302, blz. 1.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Cour de Cassation (Frankrijk) op 29 juni 2009 — DHL Express France SAS/Chronopost SA

(Zaak C-235/09)

(2009/C 205/46)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Cour de Cassation

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: DHL Express France SAS

Verwerende partij: Chronopost SA

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 98 van verordening (EG) nr. 40/94 van 20 december 1993 (¹) aldus worden uitgelegd dat het door een rechtbank voor het gemeenschapsmerk opgelegde verbod van rechtswege van kracht is op het gehele grondgebied van de Gemeenschap?
- 2) Zo neen, is de rechtbank dan bevoegd om dit verbod specifiek uit te breiden tot het grondgebied van andere staten waar de inbreuk wordt of dreigt te worden gepleegd?
- 3) Zijn zowel in het ene als het andere geval de dwangmaatregelen die de rechtbank op grond van zijn nationale recht samen met het door haar opgelegde verbod vaststelt, van toepassing op het grondgebied van de lidstaten waar dit verbod van kracht is?